

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Asan/24/2017
Identifikačné číslo spisu: 5016200796
Dátum vydania rozhodnutia: 26.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5016200796.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): SOLEA, s. r. o., so sídlom Súľovského 101, Rajecké Teplice, IČO: 36 422 606, právne zastúpeného JUDr. Ladislavom Miklošom, advokátom, AK so sídlom Vodná 6, Košice, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom Masarykova 10, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 12. augusta 2016 č. OPS/BEZ/2016/4747, O-501/2016, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 30S/43/2016-60 zo dňa 13. júna 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Inšpektorát práce Žilina, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím zo dňa 21.06.2016, č. k.: 176/2016-IZA-1.2/pok/R (ďalej len „prvoinštančné rozhodnutie“), uložil na základe § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o inšpekcii práce“) sťažovateľovi pokutu vo výške 2.000,- eur za porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b/ zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zákon o nelegálnej práci“). Rozhodnutie vychádza zo skutočností, že prvoinštančný orgán pri výkone inšpekcie podľa § 7 ods. 3 písm. a/ zákona o inšpekcii práce, ktorý bol vykonaný v dňoch 11.03.2015, 16.03.2015 a 27.04.2015 u účastníka SOLEA, s. r. o. zistil, že účastník využíval závislú prácu fyzickej osoby H. Y. v dňoch 02., 03., 06., 07., 08., 11., 12. a 14.01.2015, pričom s ňou mal uzatvorený pracovnoprávny vzťah podľa osobitného predpisu - pracovnú zmluvu zo dňa 31.12.2014 a nesplnil si

oznamovaciu povinnosť voči Sociálnej poisťovni podľa osobitného predpisu (§ 231 ods. 1 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v platnom znení ďalej len „zákon o sociálnom poistení“), čo podľa § 2 ods. 2 písm. b/ zákona o nelegálnej práci je nelegálne zamestnávanie.

2. Na základe predložených dokladov zo strany účastníka SOLEA, s. r. o. bolo zistené, že zamestnávateľ porušil zákaz nelegálneho zamestnávania tým, že využíval závislú prácu fyzickej osoby H. Y., ktorá vykonávala prácu na základe pracovnej zmluvy zo dňa 31.12.2014, v ktorej je uvedené, že zamestnanec nastúpi do práce 01.01.2015. Podľa predloženej evidencie pracovného času za mesiac 1/2015 uvedená fyzická osoba vykonávala prácu v dňoch 02., 03., 06., 07., 08., 11., 12 a 14.01.2015. Z výplatnej pásky za mesiac 1/2015 a výplatnej listiny zamestnancov za obdobie 1/2015 vyplýva, že jej bola za túto prácu vyplácaná mzda. Hoci menovaná vykonávala pracovnú činnosť na základe pracovnej zmluvy zo dňa 31.12.2014 vo vyššie uvedených dňoch nebola prihlásená do Sociálnej poisťovne. Oznamovacia povinnosť bola splnená až dňa 15.01.2015. Dohoda o pracovnej činnosti, na ktorú sa účastník odvoláva bola uzavretá do zániku poistenia do 31.12.2014, pričom odhlásenie účastník vykonal až dňa 15.01.2015. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že H. Y. prihlásil podľa pracovnej zmluvy uzavretej dňa 31.12.2014 s dátumom poistenia dňa 01.01.2015 až dňa 15.01.2015, teda až 15 dní po začatí výkonu činnosti zamestnanca na základe tejto pracovnej zmluvy. Podľa toho istého ustanovenia bol však povinný prihlásiť zamestnanca pred vznikom týchto poistení, a to najneskôr pred začatím výkonu činnosti zamestnanca. Podľa platného zákona zamestnávateľ je povinný nahlásiť každý pracovnoprávny vzťah, pričom nie je rozhodujúce to, že je uzavretý s tým istým zamestnancom, lebo ide o samostatné právne vzťahy a oznamovacia povinnosť musí byť splnená pre každý tento vzťah osobitne. Ak došlo 31.12.2014 k vzniku nového pracovnoprávneho vzťahu - pracovnej zmluvy s H. Y., zamestnávateľ mal povinnosť nanovo prihlásiť zamestnanca do registrov poisťencov pred vznikom týchto poistení, najneskôr pred začatím výkonu činnosti zamestnanca. Čo sa týka výšky pokuty túto uložil na spodnej hranici podľa § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zákona o inšpekcii práce vo výške 2 000,-eur, pritom prihliadol na závažnosť zistených nedostatkov a na následky z nich vyplývajúce. V tomto prípade sa jednalo o jeden prípad porušenia zákona a vzhľadom k tejto skutočnosti bola stanovená minimálna výška pokuty. Ďalším dôvodom pre stanovenie minimálnej výšky bola zlá ekonomická situácia zamestnávateľa a skutočnosť, že sa jedná o zamestnávateľa s malým počtom zamestnancov.

3. Proti prvoinštančnému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie. Rozhodnutím zo dňa 12. augusta 2016 č. OPS/BEZ/2016/4747, O-501/2016 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) rozhodol žalovaný vo veci odvolania sťažovateľa tak, že podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) odvolanie sťažovateľa zamietol a prvoinštančné rozhodnutie potvrdil. Stotožnil sa so zisteným skutkovým stavom, ako ho zistil prvostupňový správny orgán. Aj podľa názoru žalovaného bolo nesporne preukázané, že k porušeniu zákona o nelegálnej práci došlo a stotožnil sa i s názorom prvostupňového správneho orgánu, že správny orgán nemôže zohľadniť ako dôvod pre neudelenie pokuty skutočnosť, že účastník konania vykonal odhlášky a prihlášky v jeden deň. K námietke, že účastník konania sa nemohol ústne vyjadriť k dôkazom, o ktorých nebola spísaná žiadna zápisnica a nemohol sa ani vyjadriť k veci, žalovaný uviedol, že prvostupňový správny orgán nepovažoval za potrebné uskutočniť výsluch svedka na ústnom pojednávaní, nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynul jednoznačný skutkový stav. Menovaná jednoznačne naplnila znaky závislej práce, nakoľko závislá práca bola vykonávaná na základe pracovnej zmluvy zo dňa 31.12.2014, kde je jasne stanovená nadriadenosť a podriadenosť zamestnanca voči zamestnávateľovi, osobne zamestnancom pre zamestnávateľa, podľa pokynov zamestnávateľa a v mene zamestnávateľa, nakoľko v samotnej pracovnej zmluve je označený ako zamestnávateľ SOLEA, s. r. o. Čo sa týka námietky, že protokol nebol podpísaný inšpektorom práce Mgr. E. V., pričom je v ňom uvedená aj ona ako inšpektor, žalovaný uviedol, že protokol bol uzatváraný inšpektorom práce Ing. Bc. H. N., pričom on viedol inšpekciu práce, ktorú potvrdil svojim podpisom a pečiatkou. Mgr. E. V. bola prítomná ako spoluúčastný inšpektor práce, ktorý musí byť uvedený v protokole, jej podpis však nie je potrebný. Poukázal na to, že sa jedná o objektívnu zodpovednosť účastníka konania za zistený správny delikt, ktorý by sa mohol zo zodpovednosti vyvinúť iba za predpokladu, že by predložil dôkazy, ktoré by jednoznačne potvrdili, že zistený správny delikt nespáchal. V danom prípade však takýto dôkaz predložený nebol. Čo sa týka výšky uloženej pokuty, stotožnil sa s uložením v spodnej hranici sadzby,

pretože táto výška plní preventívnu, výchovnú a represívnu funkciu.

II.

Konanie na krajskom súde

4. Sťažovateľ podal proti preskúmanému rozhodnutiu správnu žalobu. Krajský súd v Žiline po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť z nasledujúcich dôvodov:

- v danom prípade zo zisteného skutkového stavu prvoinštančným správnym orgánom bolo jednoznačne preukázané, že zamestnávateľ - žalobca neprihlásil svoju zamestnankyňu do registra poistencov a sporiteľov najneskôr pred začatím výkonu činnosti zamestnanca, ktorú povinnosť ustanovuje § 231 ods. 1 písm. b) zákona o sociálnom poistení, čím porušil § 2 ods. 2 písm. b) zákona o nelegálnej práci, čo je nelegálne zamestnávanie.

- § 3 ods. 2 zákona o nelegálnej práci nelegálne zamestnávanie jednoznačne definuje, kto poruší zákaz nelegálneho zamestnávania, dopúšťa sa iného správneho deliktu podľa § 19 ods. 2 písm. a) bod 1 zákona o inšpekcii práce. V danom prípade žalobca naplnil všetky znaky skutkovej podstaty tohto správneho deliktu, jedná sa o objektívnu zodpovednosť za spáchanie tohto správneho deliktu. Všetky námietky týkajúce sa tvrdeného nepreukázania naplnenia tejto skutkovej podstaty súd vyhodnotil ako v plnom rozsahu nedôvodné. Správny súd konštatoval, že všetky dôkazy: pracovná zmluva, registračný list fyzickej osoby na obdobie poistenia od 01.01.2015 vyplnený dňa 15.01.2015, evidencia pracovného času na január 2015, výplatná listina za januára 2015 jednoznačne preukazujú porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania podľa § 2 ods. 2 písm. b) zákona o nelegálnej práci. Je irelevantné, že nedošlo k nedoplatku na poistnom, a že štátu teda nebola spôsobená škoda.

- naplnenie skutkovej podstaty tohto správneho deliktu nastáva už vtedy, ak nebola splnená registračná povinnosť predtým, ako zamestnanec začal vykonávať činnosť podľa platnej pracovnej zmluvy bez ohľadu, že zamestnávateľ nevykonal odhlásenie z registra, pretože skôr uzavretá pracovná zmluva resp. dohoda toho istého zamestnanca je už neúčinná, ako tomu bolo v tomto prípade. Podľa § 231 ods. 1 písm. b) zákona o sociálnom poistení mal žalobca povinnosť H. Y. odhlásiť najneskôr v deň po zániku poistenia - uvedená povinnosť sa týkala dohody o pracovnej činnosti, ktorá bola ukončená dňa 31.12.2014, ale odhlásil ju až dňa 15.01.2015. Tieto skutkové okolnosti však nemajú žiaden vplyv na konštatovanie, že svoju registračnú povinnosť zamestnankyne, ktorá s ním uzavrela novú pracovnú zmluvu dňa 31.12.2014, žalobca nespĺnil v lehote.

- žalobca počas celého správneho ani súdneho konania neuviedol, akú konkrétnu inú prácu mala žalobkyňa v pracovnom čase v tomto relatívne dlhom období (8 pracovných zmien po 8 hodín práce) vykonávať, keď nešlo o prácu podľa pracovnej zmluvy a prečo za tieto práce jej vyplácal mzdu, na druhej strane žalobca tvrdil, že počas celého obdobia od 01.01.2015 do 15.01.2015 túto zamestnankyňu riadne prihlásil v Sociálnej poisťovni.

- pokiaľ všetky dôkazy vykonané v správnom konaní jednoznačne preukazujú vznik pracovného pomeru, vykonávanie práce v konkrétne dni, poskytnutie odmeny za tieto dni žalobcom, neexistujú žiadne odôvodnené pochybnosti o výkone práce v zmysle dohody o druhu práce podľa pracovnej zmluvy, boli naplnené podmienky závislej práce ako to má na mysli § 1 ods. 2 Zákonníka práce, ako aj podmienka uvedená v § 1 ods. 3 zákona, že závislá práca bola v danom prípade vykonávaná v pracovnom pomere.

- administratívny spis, tak ako bol predložený správne súdu, zodpovedá požiadavkám súdnej praxe na predložený administratívny spis. Jednotlivé podania sú číslované. Pokiaľ neboli očíslované rozhodnutia a podklady, ktoré boli žalobcovi zaslané poštou, tieto boli očíslované v rámci spisu, kde originály týchto podaní boli žurnalizované. V administratívnom spise odvolacieho aj prvostupňového správneho orgánu sa nachádza zoznam príloh odvolacieho správneho spisu a zoznam obsahových častí prvostupňového správneho spisu, z ktorých je zrejmé, ktoré súčasti týchto spisov sa majú v nich nachádzať. Pokiaľ by tieto súčasti neobsahovali, potom by bolo možné konštatovať, že spis je neúplný, čo však nie je tento prípad.

- z formulácie skutku jednoznačne vyplýva, že tento bol vo výroku rozhodnutia formulovaný tak, že je nezameniteľný s iným skutkom. Čas spáchania je priamo uvedený vo výroku, keď z dátumov jednotlivých pracovných zmien H. Y. je zrejmé, že moment spáchania skutku tohto iného správneho

deliktu nastal dňa 02.01.2015, kedy H. Y. vykonala prvú pracovnú zmenu. Miesto spáchania skutku vyplýva z opisu skutku a to, že H. Y. vykonávala prácu pre žalobcu podľa pracovnej zmluvy zo dňa 31.12.2014, a že si žalobca nesplnil oznamovaciu povinnosť podľa zákona o sociálnom poistení. Samotné miesto spáchania skutku teda nie je možné kvalifikovať, ako to žiada žalobca samotným miestom, kde H. Y. prácu vykonávala, lebo na naplnenie skutkovej podstaty sa vyžaduje ďalšia právna skutočnosť (nesplnenie oznamovacej povinnosti).

- prvostupňový správny orgán vyhodnotil potvrdenie Sociálnej poisťovne zo dňa 31.05.2016. Samotné údaje v tomto potvrdení len potvrdzujú skutkové zistenia prvostupňového správneho orgánu, že H. Y. mala ukončenú dohodu o pracovnej činnosti k 31.12.2014 a uzavrela novú pracovnú zmluvu dňa 31.12.2014 s dňom nástupu do práce 01.01.2015 a fyzicky pracovala od 02.01.2015. Toto potvrdenie je v plnom súlade so zisteným skutkovým stavom správnych orgánov a správny orgán prvého stupňa ho aj takto vyhodnotil. Prihlásená bola podľa tohto potvrdenia dňa 15.01.2015, t. j. po fyzickom začatí práce.

- výsluch svedkyne H. Y. na zistenie skutočnosti, či si žalobca splnil svoju oznamovaciu povinnosť voči Sociálnej poisťovni, sa z takéhoto výsluchu objektívne zistiť nedá. Výsluch na túto okolnosť nie je relevantným dôkazom. Samotné zistenie, či H. Y. vykonávala prácu pre žalobcu už bolo preukázané, ako bolo vyššie uvedené, samotnými listinnými dôkazmi.

- samotný zákon o inšpekcii práce neustanovuje obligatórnu povinnosť správneho orgánu nariadiť vo veciach, ktoré sú predmetom tohto zákona, ústne pojednávanie. Z § 21 ods. 3 citovaného zákona vyplýva, že na konanie podľa § 19 (na konanie o uložení pokuty zamestnávateľovi za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania) prikazuje zákon použiť Správny poriadok.

- prvostupňový správny orgán postupoval správne, keď v otázke potreby nariadenia ústneho pojednávania aplikoval ustanovenie § 21 Správneho poriadku, ktoré dáva správnemu orgánu možnosť za rešpektovania podmienok ustanovených v § 21 ods. 1 Správneho poriadku uvážiť, či k prejednaniu veci je potrebné nariadiť ústne pojednávanie. Správne konanie je spravidla ovládané zásadou písomnosti a neverejnosti. Ústne konanie sa preto vo všeobecnosti na rozdiel od súdneho konania nevyžaduje, Správny poriadok ukladá povinnosť nariadiť ústne pojednávanie, ak to ustanoví osobitný predpis, alebo ak to vyžaduje povaha veci. Správny orgán správne zvážil, že povaha veci nevyžadovala, aby nariadil ústne pojednávanie. Ani osobitný predpis - zákon o inšpekcii povinnosť nariadiť ústne pojednávanie správneho orgánu neustanovil. Nedôvodná je námietka, že takýmto predpisom je Zákon o priestupkoch. Predmetom konania na správnom orgáne totiž nebol priestupok. Na takéto správne konanie sa Zákon o priestupkoch neaplikuje a teda ani jeho ustanovenie o obligatórnom nariadení ústneho pojednávania.

- námietka žalobcu o potrebe aplikácie Zákona o priestupkoch je plne nedôvodná. Zákon o priestupkoch nemožno použiť ani analogicky s ohľadom na § 21 ods. 3 zákona o inšpekcii, keďže Správny poriadok obsahuje ucelenú úpravu ústneho pojednávania.

- plne nedôvodná je aj námietka o potrebe aplikácie Zákona o priestupkoch s poukazom na odkaz na tento zákon v § 7 ods. 3 písm. j/ zákona o inšpekcii, keďže v tejto námietke žalobca poukazuje na poznámku č. 18 k § 7 ods. 3 písm. j/ citovaného zákona, ktorý však jednoznačne uvádza, že tento zákon sa aplikuje na prejednávanie priestupkov, a nie na prejednávanie iných správnych deliktov. Pokiaľ ide o prejednávanie priestupkov aj priestupkov podľa zákona o inšpekcii, procesne sa bude aplikovať Zákon o priestupkoch, ktorý má ustanovenie o obligatórnom pojednávaní. Pokiaľ je však predmetom konania iný správny delikt, ako to bolo v tomto prípade, vtedy procesné ustanovenia Zákona o priestupkoch ani analogicky nie je možné použiť.

- právo žalobcu v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia bolo zachované. Žalobca sa vyjadril k protokolu o výsledku inšpekcie práce zo dňa 27.04.2015. Zároveň mu bolo oznámené začatie konania o uložení pokuty zo dňa 24.05.2016, ku ktorému sa taktiež vyjadril podaním zo dňa 01.06.2016, pričom k tomuto vyjadreniu predložil aj vyššie uvádzaný dôkaz, a to potvrdenie Sociálnej poisťovne zo dňa 31.05.2016 a ďalšie dôkazy.

- spáchanie iného správneho deliktu bolo v danom prípade zistené a pokuta musela byť uložená obligatórne, pokiaľ bola uložená v najnižšej možnej miere, žiadne práva žalobcu v tomto smere nemohli byť porušené.

- správny súd konštatoval, že podľa § 14 ods. 1 zákona o inšpekcii protokol obsahuje meno a priezvisko inšpektora práce, ktorý vykonal inšpekciu. Z protokolu zo dňa 27.04.2015 vyplýva, že inšpekciu

vykonala Ing. Bc. H. N., ktorý protokol aj podpísal. Ak sa na inšpekciu zúčastnil aj iný inšpektor, pokiaľ inšpekciu nevedol, protokol jeho podpis neobsahuje, protokol teda nemožno hodnotiť z formálneho hľadiska za nezákonný.

III.

Obsah kasačnej sťažnosti/stanoviská

A)

5. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v

- § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t. j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,

- § 440 ods. 1 písm. h) S.s.p., t. j. krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

6. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol:

- už v žalobe, podanej súdu namietal, že administratívny spis žalovaného nie je žurnalizovaný, obe rozhodnutia správneho orgánu, (ktoré boli doručené žalobcovi), podklady k rozhodnutiu, (ktoré boli žalobcovi predložené bez spísania zápisnice o nahliadnutí do spisu), okrem spisovej značky neobsahujú čísla listov, pričom žurnalizovanie administratívneho spisu je podstatnou administratívnou činnosťou správneho orgánu pri vedení administratívneho spisu, čo podporuje spravodlivý správny proces. Správne vedenie administratívneho spisu je základom k vyvráteniu akejkoľvek pochybnosti o tom, či spis je úplný, či so spisom nebolo manipulované, či zo spisu nemohli byť vybrané podklady a dôkazy, o ktorých žalobca nemohol mať vedomosť. V tomto smere je odôvodnenie rozsudku nedostatočné a nepresvedčivé. Podľa názoru žalobcu k žurnalizácii spisu, tak ako ho zistil a odôvodnil krajský súd, došlo až po doručení žaloby žalovanému. Žalobca predložil dôkazy (prílohy žaloby), že spis nebol v správnom konaní správne vedený, listiny neboli číslované.

- žalobca v súdnom konaní namietal, že výrok rozhodnutia o postihu za správny delikt neobsahuje presný popis skutku, neobsahuje miesto a čas jeho spáchania, prípadne uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený s iným správnym deliktom, tým žalovaný podstatne porušil ustanovenia Správneho poriadku - § 47 ods. 2. Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. To možno zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času, spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Rozhodnutie o uložení sankcie vo výroku neobsahuje riadne popísanie skutku a nie je z neho zrejmé bez akýchkoľvek pochybností, čoho sa žalobca dopustil, kedy sa deliktu dopustil, kde sa dopustenie deliktu zistilo, kde mala menovaná vykonávať závislú prácu pre žalobcu (na adrese Súľovského 101, Rajecké Teplice nebola vykonávaná žiadna práca).

- žalobca v žalobe namietal, že žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, ktoré podklady neboli podkladom pre rozhodnutie a dôvody, pre ktoré niektoré podklady nebral do úvahy, čo podľa názoru žalobcu spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. Žalobca uviedol, že sa nedozvedel, z akých dôvodov žalovaný nepreskúmal žalobcom predložený dôkaz a to list zo Sociálnej poisťovne č. 229-374/2016-ZA zo dňa 31.05.2016, z ktorého je zrejmé, že menovaná osoba H. Y. bola v sociálnej poisťovni zaregistrovaná nepretržite od 19.12.2014 do 19.05.2015 (teda už aj v čase vykonávanej kontroly) a ani nezdôvodnil, z akých dôvodov tento dôkaz nepotreboval preskúmať.

- žalovaný aj súd oprel svoje rozhodnutie len o zistenie, že menovanej pracovníčke bola za predmetné dni vyplatená odmena, pričom žalobca poukázal na skutočnosť podľa zákonníka práce platného v čase zisťovania správneho deliktu, že vyplatenie odmeny za vykonanú prácu nie je znakom závislej práce. Záznamy v evidencii dochádzky nespochybniteľne nedokazujú, že menovaná v skutočnosti vykonávala dohodnutú prácu.

- podľa názoru žalobcu, pokiaľ žalovaný nevykonával dôkaz a to výsluch H. Y. uprel tak právo žalobcovi na riadny proces a obhajobu, pričom podľa názoru ide o kľúčový dôkaz k naplneniu skutkovej podstaty iného správneho deliktu využívania závislej práce. Pokiaľ žalovaný zamietol ako dôkaz výsluch menovanej osoby, tak mal riadne dostatočne, objektívne, nespochybniteľne zabezpečiť dôkazy o naplnení a kumulácii všetkých znakov závislej práce menovanej osoby.

- žalobca ďalej namietal, že žalovaný neakceptovaním procesných práv žalobcu, ktoré nemohol uplatniť v konaní pred správnym orgánom, porušil jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Poukazoval na procesné pochybenia žalovaného od prvého úkonu vykonávaného správnym orgánom voči žalobcovi, ako aj počas celého správneho konania a uvedené procesné pochybenia sú takou vadou konania vedeného správnym orgánom, ktorá môže mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Žalovaný porušil procesné právo žalobcu klásť svedkovi otázky, pričom v procese správneho konania požadoval dôkladné a objektívne objasnenie veci, žalobcovi bolo odňaté právo byť prítomný pri dokazovaní a klásť svedkovi otázky na ústnom pojednávaní. Prerokovanie protokolu pred začatím správneho konania žalobca nepovažuje za ústne prejednanie veci.

- k právnemu posúdeniu, či je potrebné nariadiť ústne pojednávanie vo veci správnych konaní spáchania správnych deliktov podľa vedomosti žalobcu existujú rôzne právne názory NS SR ako i Ústavného súdu SR ako i Štrasburskej judikatúry. Podľa názoru žalobcu súd pri úvahe, či bolo potrebné nariadiť alebo nenariadiť ústne pojednávanie vo veci žalobcu, sa mal v prvom rade vysporiadať a preskúmať povahu veci, na ktorú sa súd v súlade so žalovaným len formálne odvoláva, pričom práve riadne a dostatočné odôvodnenie povahy veci, by viedlo k presvedčeniu, ku ktorému z rôznych názorov rôznych súdov sa súd priklonil a prečo. Súd povahu veci odôvodnil len poukazovaním na skutočnosť, že správny delikt mal byť zistený a posudzovaný len z listinných dokladov a dôkazov, ktoré zabezpečil žalovaný, pričom žalobca považoval za dôvodnú vypočúť aj menovanú zamestnankyňu.

- pre žalobcu je rozhodujúca skutočnosť, že bolo porušené jeho právo byť vo veci vypočutý.

- žalobca poukazoval tiež na nedostatočné odôvodnenie výšky pokuty. Odôvodnenie výšky pokuty považuje žalobca za dôležitú časť rozhodnutia, nakoľko len toto riadne odôvodnenie môže zabrániť nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ktorá má vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Pri odôvodnení výšky pokuty súd ani žalovaný nebral do úvahy skutočnosť, že konaním žalobcu nebola spôsobená žiadna ujma štátu ani inej osobe.

- rovnako žalobca poukazoval na nezákonnosť protokolu o výsledku inšpekcie práce č. IZA-102-41-1.2/P-A24,28-15 114 zo dňa 27.04.2015, nakoľko tento protokol nie je podpísaný inšpektorom práce Mgr. E. V., pričom ako je v protokole uvedené, inšpekciu práce mal vykonať aj menovaný inšpektor. Opatrenia uložené v protokole sú absolútne neurčité a takýmto spôsobom sú tieto nevykonateľné. Podľa názoru žalobcu vychádzajúc zo zákona o inšpekcii zákonodarcu mal na myslí, že protokol musí byť podpísaný všetkými inšpektormi práce, ktorí vykonali kontrolu, čo v danom prípade nebolo dodržané.

- podľa názoru žalobcu je povinnosťou súdu skúmať i podklady k rozhodnutiu žalovaného (sú v žalobe namietané) v celom rozsahu, či boli získané zákonným spôsobom, či sú zákonné, či ich obsah je určitý a zrozumiteľný a preskúmateľný. Súd odmietol preskúmanie navrhovaných dôkazov, podklady pre rozhodnutie žalovaného vyhodnotil len v prospech žalovaného a odmietol vykonať preskúmanie zákonnosti protokolu o výsledku inšpekcie práce, v časti ktorá je v prospech žalobcu. Ak by súd preskúmal zákonnosť protokolu ako kľúčového dôkazu, musel by prísť k záveru, že celý proces je nezákonný.

7. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby kasačný súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu, zrušil preskúmané rozhodnutie ako aj prvoinštančné rozhodnutie a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

B)

8. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom, ktorý považuje za vecne správny a zákonný.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu SR

9. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. septembra 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

10. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv proti rozhodnutiu žalovaného č. k. OPS/BEZ/2016/4747, O-501/2016 zo dňa 12.08.2016, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie orgánu verejnej správy prvej inštancie č. k.: 176/2016-IZA-1.2/pok/R zo dňa 21.06.2016, ktorým bola sťažovateľovi uložená pokuta vo výške 2 000,-eur za porušenie povinnosti vyplývajúcej z predpisov uvedených v § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b/ zákona o nelegálnej práci, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a orgánu verejnej správy prvej inštancie, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o inšpekcii práce v znení účinnom ku dňu právoplatnosti napadnutého rozhodnutia (19.08.2016), inšpekcia práce je dozor nad dodržiavaním pracovnoprávných predpisov, 2/ ktoré upravujú pracovnoprávne vzťahy, najmä ich vznik, zmenu a skončenie, mzdové podmienky a pracovné podmienky zamestnancov vrátane pracovných podmienok žien, mladistvých, domácych zamestnancov, osôb so zdravotným postihnutím a osôb, ktoré nedovršili 15 rokov veku a kolektívne vyjednávanie.

2) Napríklad Zákonník práce, zákon č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov, zákon č. 553/2003 Z. z. o odmeňovaní niektorých zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 19 ods. 2 písm. a/ bod 1 zákona o inšpekcii práce v znení účinnom u dňu spáchania správneho deliktu (02.01.2015), inšpektorát práce uloží pokutu zamestnávateľovi alebo fyzickej osobe za porušenie zákazu nelegálneho zamestnávania od 2.000,- eur do 200.000,- eur, a ak ide o nelegálne zamestnávanie dvoch a viac fyzických osôb súčasne, najmenej 5.000,- eur.

Podľa § 2 ods. 2 písm. b/ zákona o nelegálnej práci, nelegálne zamestnávanie je zamestnávanie právnickou osobou alebo fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom,1) ak využíva závislú prácu fyzickej osoby, má s ňou založený pracovnoprávny vzťah alebo štátnozamestnanecký pomer podľa osobitného predpisu 2) a nesplnila povinnosť podľa osobitného predpisu 6).

1) Napríklad zákon č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, Obchodný zákonník.

2) Zákon č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov

6) § 231 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č.82/2005 Z. z.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o nelegálnej práci v znení účinnom ku dňu spáchania deliktu (02.01.2015), právnická osoba a fyzická osoba, ktorá je podnikateľom, nesmie nelegálne zamestnávať podľa § 2 ods. 2 a 3. Fyzická osoba nesmie nelegálne zamestnávať podľa § 2 ods. 3.

Podľa § 231 ods. 1 písm. b/ bod 1 zákona o sociálnom poistení v znení účinnom ku dňu spáchania

správneho deliktu (02.01.2015) zamestnávateľ je povinný prihlásiť do registra poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia zamestnanca podľa § 4 ods. 1 na nemocenské poistenie, na dôchodkové poistenie a na poistenie v nezamestnanosti a zamestnanca podľa § 4 ods. 2, okrem zamestnanca v právnom vzťahu na základe ním určenej dohody o brigádnickej práci študentov podľa § 227a, na dôchodkové poistenie pred vznikom týchto poistení, najneskôr pred začatím výkonu činnosti zamestnanca, odhlásiť zamestnanca najneskôr v deň nasledujúci po zániku týchto poistení okrem zániku povinného nemocenského poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti podľa § 20 ods. 3 zrušiť prihlásenie do registra poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia, ak poistný vzťah podľa § 20 nevznikol, a oznámiť zmeny v údajoch uvedených v § 232 ods. 2 písm. a) až c).

Podľa § 19 ods. 6 zákona o inšpekcii práce, inšpektorát práce pri ukladaní pokuty podľa odsekov 1 a 2 zohľadňuje jej preventívne pôsobenie a pri určovaní výšky pokuty prihliada najmä na

- a) závažnosť zisteného porušenia povinností a závažnosť ich následkov,
- b) počet zamestnancov zamestnávateľa a riziká, ktoré sa vyskytujú v činnosti zamestnávateľa,
- c) počet nelegálne zamestnaných fyzických osôb, ak ide o uloženie pokuty podľa odseku 2 písm. a) prvého bodu,
- d) skutočnosť, či zistené porušenie povinností je dôsledkom neúčinného systému riadenia ochrany práce u zamestnávateľa alebo či ide o ojedinelý výskyt nedostatku,
- e) opakované zistenie toho istého nedostatku.

Podľa § 21 ods. 3 o inšpekcii práce na konanie podľa § 4 písm. e), § 6 ods. 1 písm. b), d) a e), § 7 ods. 3 písm. d), e), i) a s), ods. 8 písm. b) a ods. 9, § 12 ods.2 písm. d) až f), § 19 a 20 sa vzťahujú predpisy o správnom konaní, 26) ak tento zákon neustanovuje inak. Všeobecné predpisy o správnom konaní sa nevzťahujú na vydanie oprávnenia, preukazu, osvedčenia a povolenia podľa tohto zákona. 26) Zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

Podľa § 21 ods. 1, 2 Správneho poriadku správny orgán nariadi pojednávanie, ak to vyžaduje povaha vecí, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný predpis. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky. Na ústne pojednávanie správny orgán prizve všetkých účastníkov konania a požiada ich, aby pri ústnom pojednávaní uplatnili svoje pripomienky a námety. Osobitné zákony ustanovia v ktorých prípadoch sa na neskôr uplatnené námietky neprihliada; na túto skutočnosť musia byť účastníci konania výslovne upozornení.

Podľa § 121 ods. 1,2 S.s.p., účastníci konania sú povinní označiť v žalobe a vo vyjadrení k nej dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Správny súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Správny súd môže vykonať aj iné dôkazy, ako sú navrhované, ak to považuje za potrebné na rozhodnutie vo veci.

11. Krajský súd rozhodujúc o správnej žalobe na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného kasačnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Z odôvodnenia rozsudku správneho súdu vyplýva, že krajský súd sa nestotožnil so žalobnými námietkami. Mal za to, že v rozhodnutiach konajúcich orgánov verejnej správy bol dostatočne vymedzený skutok, vec bola správne právne posúdená a dostatočne bola odôvodnená aj výška uloženej sankcie na dolnej hranici sadzby, nedošlo k procesnému ani inému pochybeniu v konaní pred správnymi orgánmi, pričom orgány verejnej správy oboch inštancií odôvodnili svoje rozhodnutia dostatočným a preskúmateľným spôsobom, preto sa správny súd s ich argumentáciou v plnom rozsahu stotožnil.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že kasačná sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sa podstatne neodlišovala od dôvodov podanej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, s ktorej dôvodmi sa krajský súd v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia aj právne závery považuje kasačný súd za vecne správne.

13. Vo vzťahu k dôvodu kasačnej sťažnosti, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.) musí kasačný súd s prihliadnutím na

zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) zdôrazniť, že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t. j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14. Sťažovateľ taktiež namietal, že správny súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. h) S.s.p.). Kasačný súd poukazuje na skutočnosť, že dôvod prípustnosti kasačnej sťažnosti v zmysle citovaného ustanovenia zákona sa viaže k ustálenej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany krajského súdu, a to v tom, že krajský súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, je neodmysliteľnou súčasťou princípu právnej istoty (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99). Je potom úlohou kasačného súdu, ak sú dôvody prípustnosti z tohto pohľadu sťažovateľom uvedené, t. j. predpokladá sa, že sťažovateľ „presvedčí“ kasačný súd, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, aby tento odklon, ak bude mať za to, že kasačná sťažnosť je z tohto dôvodu prípustná, z hľadiska právneho posúdenia veci vyriešil. Sťažovateľ preto musí v kasačnej sťažnosti presne uviesť, ktorý konkrétny judikát (rozhodnutie zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky) nerešpektoval krajský súd vo svojom rozhodnutí.

15. V súvislosti s uvedeným kasačný súd konštatuje, že v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu nezistil nedostatky právneho posúdenia v merite veci ani skutočnosť, že by sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

16. Kasačný súd považuje za nevyhnutné uviesť, že medzi hlavné úlohy inšpekcie práce patrí vyvodzovanie zodpovednosti za porušovanie právnych predpisov patriacich do vecnej pôsobnosti inšpekcie práce a záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv. Takto rámcovo vymedzený sankčný inštitút predstavuje jeden zo základných atribútov dozorného orgánu, prostredníctvom ktorého sa uplatňuje donucovací, ale aj preventívny charakter inšpekcie práce. Účelom inšpekcie práce však nie je represívne pôsobiť na dozorované subjekty, ale predovšetkým preventívna činnosť zameraná na zabezpečovanie ochrany života a zdravia zamestnancov, keďže aj pokuty ukladané inšpektorátmi práce majú predovšetkým preventívny a výchovný charakter. Výška pokút podľa § 19 zákona < o inšpekcii práce je ustanovená primerane nebezpečnosti konania a významu chráneného spoločenského záujmu. Zákonodarca v § 19 ods. 2 na rozdiel od predchádzajúceho ustanovenia v tomto ustanovení upravuje obligatórne (povinné) pokutovanie inšpektorátmi práce. Obligatórne ukladané pokuty predstavujú preventívne opatrenie, keďže pod hrozbou pokuty sú zamestnávateľ, podnikajúca fyzická osoba alebo súkromná fyzická osoba nútené konať v súlade právnymi predpismi. (JURÍK, V. Zákon o inšpekcii práce. Komentár. Bratislava: Wolters Kluwer s.r.o., 2014)

17. Kasačný súd sa tak v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami orgánov verejnej správy ako aj s ich právnym posúdením, v konaní, ani v rozhodnutiach týchto orgánov nezistil porušenie žiadneho z ustanovení Správneho poriadku ani iného právneho predpisu. Kasačný súd dospel zhodne ako krajský súd k záveru, že orgány verejnej správy oboch inštancií postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu sťažovateľa zamietol.

18. V teórii správneho práva hmotného prevažuje vymedzenie, podľa ktorého správnym deliktom je protiprávne konanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktorého znaky ustanovuje zákon a za ktoré ukladá správny orgán sankciu ustanovenú normou správneho práva. Z uvedenej definície sa odvodzujú všeobecné pojmové znaky, medzi ktoré o. i. patrí aj sankcia (sankcionovateľnosť). Tá znamená, že právo spája s každým správnym deliktom konkrétnu sankciu (trest). Aj keď hlavným poslaním verejnej správy nie je trestať, čo súvisí so zásadou subsidiarity správneho trestu, že správny trest má miesto len tam, kde nepostačujú iné nástroje a prostriedky dovolené právom, zákony v niektorých prípadoch limitujú úvahu správneho orgánu o výške pokuty ustanovením jej dolnej hranice.

19. Je nevyhnutné, aby správny orgán odôvodnil nielen dôvod, pre ktorý ukladá sankciu, ale aj výšku uloženú pokuty. Pokuty nesmú byť ukladané ľubovoľne, ale v rámci správneho uváženia, ktoré správny orgán náležitým spôsobom odôvodní. Pri preskúmaní výšky uloženú pokuty je potrebné vychádzať zo základných rovín pôsobenia sankcie - individuálnej a generálnej, pričom v preskúmanej veci, podľa názoru kasačného súdu, nebola pokuta uložená v zjavne neprimeranej výške vo vzťahu k spáchanému správnemu deliktu. Vo sfére sťažovateľa má uložená pokuta plniť úlohu výchovnú ako aj represívnu a postihovať za protiprávne konanie; preto je žiaduce, aby bola citelná v majetkovej sfére páchatel'a deliktu. V danom prípade v zmysle § 19 ods. 2 písm. a) bod 1 zákona o inšpekcii práce správny orgán mohol uložiť pokutu od 2 000,- eur až do výšky 200 000,- eur, pričom v prípade nelegálneho zamestnávania 2 a viac fyzických osôb súčasne najmenej 5 000,- eur. V danom prípade prvostupňový správny orgán uložil pokutu vo výške 2 000,- eur na dolnej hranici zákonom stanovenej sankcie. Uložená pokuta je vzhľadom na všetky okolnosti prípadu primeraná a plní úlohu výchovnú, ako aj represívnu. Uložená pokuta plní taktiež preventívnu úlohu, najmä vo vzťahu k ostatným nositeľom totožných zákonných povinností (generálne pôsobenie), ktorých musí mať silu odradiť od protiprávneho postupu. Vzhľadom na uvedené považuje rovnako ako krajský súd aj kasačný súd považuje výšku uloženú pokuty za adekvátnu a dostatočne odôvodnenú a to v súlade s § 19 ods. 6 zákona o inšpekcii práce.

20. Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku kasačný súd dáva do pozornosti, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04). Kasačný súd má za to, že krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal, vysporiadal sa s podstatnými námietkami sťažovateľa a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil, pričom dospel k správnym a nepochybným záverom o zákonnosti preskúmaného ak aj prvoinštančného rozhodnutia.

21. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že správny súd nie je súdom skutkovým, t. j. zásadne nezisťuje skutkový stav a dokazovanie vykonáva iba výnimočne, pretože účelom správneho súdneho konania je predovšetkým preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a opatrení orgánov verejnej správy a jeho cieľom je odstránenie nezákonnosti. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Vo svetle uvedeného nakoľko krajský súd považoval skutkový stav správnymi orgánmi za dostatočne zistený, a z neho vyplývajúci jednoznačný záver o porušení zákazu nelegálneho zamestnávania zo strany sťažovateľa za správny, a na základe posúdenia všetkých okolností prípadu nedospel k potrebe nariadenia ústneho pojednávania, bolo potrebné rozhodnutie krajského súdu považovať za správne. Námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil kasačný súd ako neopodstatnené, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú

správnosť napadnutého rozsudku. Z uvedeného dôvodu kasačný súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

22. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.). Žalovanému ich nepriznal v zmysle § 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.

23. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.